

[Christmas Møller.]

tik, vi tidligere har anvist, saa er der jo de tilstrækkelige politiske Magtforhold baade i dette Ting og i det andet høje Ting til at gennemføre dem.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sagde saa til Slut, at Landbrugets Vanskeligheder i 1931 var af en helt anden Karakter end Vanskelighederne i 1926. Denne Bemærkning var af Interesse. Og derefter kom det ærede Medlem ind paa hele den Pengepolitik, der er ført her i Landet. Nu skal jeg ikke efterligne i Retning af at søge at redegøre herfor eller for det radikale Venstres Stilling, men det tror jeg ikke, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen vil benægte, at det radikale Venstre har deltaget i denne Pengepolitik med fornemme Repræsentanter, som førte den danske Krone til Pari. Og lad mig i denne Forbindelse tilføje, at naar man sammenligner 1931 og 1926, saa var Forholdene overfor Toldforanstaltninger i den Forstand de samme, at ogsaa i 1926 var det overfor økonomiske Vanskeligheder skabt gennem et vigende Prisniveau, at man vilde have Foranstaltninger gennemført, og der er derfor i den Henseende ingen Forskel paa 1926—27 og 1931.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen's Bemærkning om, at Landbrugets Vanskeligheder i Dag er anderledes, end de var i 1926, var interessant derved, at han derigennem likviderede hele den Politik paa Landbrugskrisens Omraade, som han endnu saa sent som under Finanslovens første Behandling gjorde sig til Talsmand for, idet han den Gang klart sagde, at Landbrugskrisen er en Gældskrise, medens han nu gaar ind for den Betragtning, som stærkt blev ført frem af det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at Krisen er en Produktionskrise. Hvis disse Betragtninger kunde føre det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen videre til ogsaa at tage Hensyn til dem i hele sin Udstykningspolitik, kunde der jo komme et godt Resultat heraf.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Hansen, som gennemgik store Dele af vor politiske Historie lige fra Estrups Dage til i Dag, vil jeg gerne sige, at han jo heldigvis kun beskæftigede sig saare lidt med det konservative Folkeparti, og dette kan jeg ikke opfatte som andet end en Kompliment.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Statsminister. Jeg maa maaske begynde med at sige til Statsministeren, at det undrede mig, at han ikke havde Besked til mig fra den højtærede Handelsminister

om, hvor mange af de 6 Mill. Koncessionspenge der var brugt. Jeg er jo klar over, at Handelsministeren er optaget af Mødet i Landstinget og Sagen, der behandles der, men jeg tror, det vilde være af Interesse at faa Besked derom. Naar man husker den højtærede Statsministers Tale i Gaar og tænker paa, hvad der staar i „Social-Demokraten“ for i Dag, vender man sig med Ængstelse og stor Forsigtighed til den højtærede Statsminister; thi „Social-Demokraten“ har faaet ud af Forhandlingen i Gaar, at Statsministerens Svar var et Svar med Næb og Kløer, et Svar saa kraftigt, at det vist vilde vare længe, før Retsstatspartiet paa ny vovede sig frem for at agere Fortrop i Oppositionen i Folketinget. Statsministeren holdt en stor og velholdt Tale, siger „Social-Demokraten“, og endelig fortæller Bladet i sin ledende Artikel, at til Slut havde man helt ondt af de tre Retsstatsmænd, saa haard havde den højtærede Statsminister været imod dem. Naar man nu tænker paa, hvad det var, den højtærede Statsminister havde at fortælle Tinget i Gaar, og saa ser det blive udlagt paa den Maade, tror jeg nok, at den højtærede Statsminister kunde holde en lille ny Tale om den Ærlighed, der varer længst.

• Og denne Artikel gaar videre og taler om, at selvfølgelig kunde de Konservative heller ikke holde sig tilbage, og at den konservative Ordfører konkluderede sit Krav om Skattelettelser i at forlange Toldforhøjelser. Heroverfor og overfor de Betragtninger, som ogsaa Statsministeren gjorde gældende, vil jeg gerne sige, at det er fuldkommen urigtigt. Jeg og mit Parti er gaaet ind for en bestemt økonomisk Politik, som saavel for Landbrug som for Byerhverv skulde skabe Mulighed for at bevare indenfor Landets Grænser større Produktion. Naar man saa paa den Maade, som det sker fra Statsministerens og det største Regeringspartis Side, taler om, at det er en gammel Vise, som ingen længere gider høre paa, kan jo ogsaa enhver se, hvor megen Ærlighed der har været i hele Socialdemokratiets økonomiske Politik.

Men, siger saa den højtærede Statsminister til Talere fra Oppositionen: Hvornaar har jeg ført saadanne Udtalelser og Krav frem? Hvornaar er jeg kommet med Løfter? Det er let nok at sige det, men maa jeg faa at vide, hvornaar vi er kommet med saadanne Løfter! Nu maa jeg anmode om Formandens Tilladelse til et Par korte Citater.

Formanden: Korte.